

Покрай прозореца ми препускат столетни борове, толкова кичести и стройни, сякаш опитват да стигнат небето. Във въздуха се носи ароматът на гора след дъжд. Слънцето бавно се подава от облаците. Водните капки по дърветата блестят като хиляди малки стъкълца. Толкова е приказно, че усещам как затаявам дъх, страхувайки се, че издишвайки, всичко ще изчезне. Постепенно пейзажът се променя. Навлизам в Триградското ждрело, между което се провира пътят. Той се гъне, разширява и свива толкова, че да мине само един автомобил. Скалите ме обгръщат като в шепа. Пътувайки чувам единствено шума на реката. Чак сега се замислям, че може би идвам в Триград, само защото ще мина от тук – през сърцето на планината.

Преди да разбере какво ме очаква отвъд ждрелото, се отбивам в една от най-загадъчните пещери по нашите земи – „Дяволското гърло”. Тя не впечатлява с изящни образувания, но пък тайните, които крие, са не по-малко завладяващи. От най-древни времена се носи предание, че оттук Орфей се спуснал в подземното царство, за да търси своята любима Евридика. Естественият вход на пещерата, който се използва за изход, наподобява дяволска глава. А в гърлото ѝ се излива най-високият подземен водопад на Балканите. Най-впечатляващ е фактът, че всичко пуснато във водите му изчезва безследно.

Правени са многобройни опити за разрешаване загадката на водния лабиринт, но без успех. Преди 40 години един от тях завършва фатално за водолазите Сияна Люцканова и Евстати Йовчев, чиито тела остават завинаги в дебрите на пещерата. Опитите продължават с оцветяване на водите, за да се установи дали от изхода извира една и съща река. Изненадата за експертите е, че оцветената вода излиза, но чак след час. Така стигат до заключението, че под пещера съществува дълъг лабиринт, в който се губят пуснатите предмети.

